

“মৰমৰ সন্তানসকল – সংগদোষৰ পৰা নিজক ৰক্ষা কৰি পঢ়াত সম্পূৰ্ণ ধ্যান দিয়া তেতিয়া কোনো ধৰণৰ ধুমুহা আহিব নোৱাৰে। বাকী মায়াক দোষাৰোপ নকৰিব।”

প্ৰশ্ন: কোনটো এটা কথা সদায় ধ্যানত ৰাখিলে নাও পাৰ হৈ যাব?

উত্তৰ: ‘বাবা আপোনাৰ যি হুকুম’ এনেকৈ সদায় পিতাৰ হুকুম মতে চলিলে নাও পাৰ হৈ যাব। হুকুমত চলাসকল মায়াৰ আকৰ্ষণৰ পৰা ৰক্ষা পাই যায়, বুদ্ধিৰ তলা খুলি যায়। অপাৰ আনন্দ থাকে। কোনো ওলোটাকৈ কৰ্ম নহয়।

গীত: তুমহে পাকে হমনে..... (তোমাক পাই আমি.....)

ওঁম্ শান্তি। সকলো সেৱাকেম্বৰ মৰমৰ সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে। সকলোৱে জানে যে বেহদৰ পিতাৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বৰ দৰে আমি বিশ্বৰ বাদস্বাহী লৈ আছোঁ। কল্পই কল্পই আমি লৈ আহিছোঁ। বাদস্বাহী লওঁ আকৌ হেৰুৱাওঁ। সন্তানসকলে জানে যে আমি এতিয়া বেহদৰ পিতাৰ কোলাত আশ্ৰয় লৈছোঁ বা তেওঁৰ সন্তান হৈছোঁ। হয়ো যথায়থ। ঘৰত বহি পুৰুষাৰ্থ কৰে। বেহদৰ পিতাৰ পৰা উচ্চ পদ লাভ কৰিবৰ বাবে পঢ়া-শুনা চলি আছে। তোমালোকে জানা যে জ্ঞান সাগৰ, পতিত-পাৱন সকলোৰে সংগতি দাতা শিৱবাবাহে আমাৰ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয় আৰু সৎগুৰুও হয়। তেওঁৰপৰা আমি উত্তৰাধিকাৰ লওঁ গতিকে তাৰবাবে কিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে – উচ্চ পদ লাভ কৰিবৰ বাবে। অজ্ঞান কালতো বিদ্যালয়ত পঢ়িলে নিজৰ পঢ়া অনুসৰি কৰমানুসাৰে নম্বৰ লাভ কৰে। তাত এনেকৈতো কোনোও নকয় যে মায়াই মোৰ আগত বিধিনি আনে বা ধুমুহা আহে। যথা ৰীতিৰে নপঢ়ে বা বেয়া সংগত গৈ আৱশ্য হৈ যায়। খেলা-ধূলাত লাগি যায় সেইবাবে নপঢ়ে। অনুত্তীৰ্ণ হৈ যায়। বাকী ইয়াক মায়াৰ ধুমুহা বুলি কোৱা নহয়। চলন ভাল নহ’লে শিক্ষকেও প্ৰমাণপত্ৰ দিয়ে (চাৰ্টিফিকেট) যে এওঁৰ চাল-চলন ভাল নহয়। কুসংগত গৈ বেয়া হৈ গ’ল, এই ক্ষেত্ৰত মায়া ৰাৱণক দোষাৰোপ কৰাৰ কথা নাই। ডাঙৰ ডাঙৰ বৰ ভাল ব্যক্তিসকলৰ সন্তান কিছুমানেতো ভাল উন্নতি কৰে, কোনোবাই আকৌ মদ আদি পান কৰিবলৈ লাগি যায়। বেয়াৰ ফালে গুচি যায় সেয়েহে পিতায়ো কয় যে কুসন্তান হৈ গ’ল। সেই পঢ়াততো বহুত বিষয় থাকে। এয়াতো এক প্ৰকাৰৰেই পঢ়া। তাত মনুষ্যই পঢ়ায়। ইয়াত সন্তানসকলে জানে যে আমাক ভগৱানে পঢ়ায়। আমি ভালদৰে পঢ়িলে বিশ্বৰ মালিক হ’ব পাৰোঁ। সন্তানতো বহুত আছে, আকৌ কোনোৱে সংগদোষত পৰি পঢ়িব নোৱাৰে। ইয়াক মায়াৰ ধুমুহা বুলি কয় ক’ব লাগে? সংগদোষত পৰি কোনোবাই নপঢ়ে, এই ক্ষেত্ৰত আকৌ মায়া বা শিক্ষক বা পিতাই কি কৰিব! পঢ়িব নোৱাৰে বাবে নিজৰ ঘৰলৈ গুচি গ’ল। এয়াতো নাটক অনুসৰি প্ৰথমে ভাটিত থাকিবলগীয়াই হৈছিল। আহি শৰণ ল’লে। কাৰোবাক স্বামীয়ে অত্যাচাৰ কৰিলে, অতিষ্ঠ কৰাৰ বাবে কাৰোবাৰ বৈৰাগ্য জন্মিল। ঘৰত চলিব নোৱাৰিলে আকৌ কোনোবা ইয়ালৈ আহিও গুচি গ’ল, পঢ়িব নোৱাৰি চাকৰি আদিত লাগি গ’ল বা বিবাহ কৰিলে। এয়াতো একপ্ৰকাৰৰ অজুহাত যে মায়াৰ ধুমুহাৰ বাবে পঢ়িব নোৱাৰে। এইটো বুজি নাপায় যে সংগদোষৰ বাবে এই অৱস্থা হ’ল আৰু নিজৰ মাজত বিকাৰ ভৰি আছে। এনেকৈ কয় কোৱা যে মায়াৰ ধুমুহা লগাৰ বাবে বাগৰি পৰিলোঁ (অৱনমিত হ’লোঁ)। এয়াতো নিজৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে।

পিতা, শিক্ষক আৰু সৎগুৰুৰ পৰা যি শিক্ষা পোৱা যায় সেইমতে চলিব লাগে। যদি নচলে তেন্তে কোনো কুসংগ আছে বা কামৰ নিচা বা দেহ-অভিমানৰ নিচা আছে। সকলো সেৱাকেম্বৰ সন্তানসকলে জানে যে আমি বেহদৰ পিতাৰপৰা বিশ্বৰ বাদস্বাহী ল’বৰ বাবে পঢ়ি আছোঁ। যদি নিশ্চয় নাই তেন্তে বহিনো কয় আছা, আৰু বহুত আশ্ৰম আছে। কিন্তু তাততো কোনো প্ৰাপ্তি নাই। লক্ষ্য-উদ্দেশ্য নাই। সেই সকলোবোৰ সৰু-সুৰা মঠ, পন্থা, ঠাল-ঠেঙুলি। বৃক্ষ বৃদ্ধি হ’বই। ইয়াততো এই সকলোবোৰৰ সংযোগ আছে। মিঠা দৈৱী বৃক্ষৰ যি হ’ব তেওঁলোক ওলাই আহিব। সকলোতকৈ মিঠা কোন হ’ব? যিসকল সৎযুগৰ মহাৰজা-মহাৰাণী হয়, এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে যিসকল প্ৰথম নম্বৰত আহে তেওঁলোকে নিশ্চয় ভালদৰে পঢ়িছে। তেওঁলোকেই সূৰ্যবংশী ৰাজবংশত আহে। এনেকুৱাও আছে যে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও জীৱন অৰ্পণময়। বহুত সেৱা কৰি আছে। পাৰ্থক্য আছে নহয় জানো। যদিও ইয়াতেই থাকে কিন্তু ভালকৈ পঢ়াৰ নোৱাৰে সেয়েহে অন্য সেৱাত লাগি যায়। পাছৰফালে অলপ ৰাজপদ লাভ কৰিব। দেখিবলৈ পোৱা যায় যে বাহিৰত গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থকাসকল পঢ়াত আৰু পঢ়োৱাত বহুত তীক্ষ্ণ হৈ যায়। সকলোতো গৃহস্থী নহয়। কন্যা আৰু কুমাৰসকলক গৃহস্থী বুলি কোৱা নহয়, আৰু যিসকল বানপ্ৰস্থী হয় তেওঁলোকে 60 বছৰ পাছত সকলো সন্তানক দি নিজে কোনো সাধু আদিৰ সংগত গৈ থাকে। আজিকালিতো তমোপ্ৰধান গতিকে নমৰালৈকে বৃত্তি আদি এৰি নিদিয়। আগতে 60 বছৰত বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত গুচি গৈছিল। বাৰানসীত গৈ থাকিবলৈ লৈছিল। এইটোতো সন্তানসকলে বুজিছে যে কোনোও উভতি যাব নোৱাৰে। সংগতি পাব নোৱাৰে।

পিতাহে হৈছে মুক্তি-জীৱনমুক্তি দাতা। তাকো সকলোৱে জীৱনমুক্তি লাভ নকৰে। কোনোবাতো মুক্তিত গুচি যায়। এতিয়া আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে, পাছত যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰে। তাৰ ভিতৰতো কুমাৰীসকলৰ বেছি সুযোগ আছে। পাৰলৌকিক পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰী হৈ যায়। ইয়াততো সকলো সন্তান পিতাৰপৰা সম্পত্তি লোৱাৰ অধিকাৰী হয়। তাততো কন্যাসকলে সম্পত্তি লাভ নকৰে।

পুত্ৰসকলৰ লালসা থাকে। এনেকুৱাও আছে যিয়ে ভাবে যে এইটোও সম্পত্তি পাম আৰু সেইটোও লওঁ, সেইটোনো কয় এৰি দিওঁ। দুয়োফালেই পড়ে। এনেকুৱা বিভিন্ন ধৰণৰ আছে। এতিয়া এইটোতো বুজি পায় যে যিয়ে ভালদৰে পড়ে তেওঁ উচ্চ পদ লাভ কৰে। প্ৰজাত গৈ বহুতো ধনৱান হৈ যায়। ইয়াত থকাসকল ভিতৰতেই থাকিবলগীয়া হয়। দাস-দাসী হৈ যায়। আকৌ ত্ৰেতাৰ অন্তত গৈ খুব বেছি 3-4-5 জন্ম ৰাজ্যপদ লাভ কৰিব। তাতকৈতো সেই চহকীসকল ভাল যিসকল সংযুগৰ পৰা ধনৱান হৈ থাকে। গৃহস্থ বয়ৱহাৰত থাকি ধনৱানৰ পদ কয় প্ৰাপ্তি কৰিব নালাগে। চেষ্টা কৰে যাতে ৰজাৰ পদ লাভ কৰে। কিন্তু যদি পিছলি যায় তেন্তে প্ৰজাৰ ভিতৰত ভাল পদ লাভ কৰিবৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। সেইটোওতো উচ্চ পদ হ'ল নহয় জানো। ইয়াত বাস কৰা সকলতকৈ বাহিৰত থকাসকলে বহুত উচ্চ পদ লাভ কৰিব পাৰে। সকলো পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। পুৰুষাৰ্থ কেতিয়াও লুকাই থাকিব নোৱাৰে। প্ৰজাত যি অতিকৈ চহকী হ'ব তেওঁলোকো লুকাই নাথাকিব। এনেকুৱা নহয় যে বাহিৰসকলে কম পদ পায়। শেষত গৈ ৰাজ্যপদ পোৱা ভাল নে প্ৰজাত আৰম্ভণিৰপৰা উচ্চ পদ লাভ কৰাতো ভাল? গৃহস্থ বয়ৱহাৰত থকাসকলৰ ইমান মায়াৰ ধুমুহা নাহে। ইয়াত থকাসকলৰ বহুত ধুমুহা আছে। সাহস কৰে যে আমি শিৱবাবাৰ শৰণত বহি আছোঁ কিন্তু সংগদোষত পৰি নপড়ে। অন্তিমত সকলো গম পোৱা যায়। সাক্ষাৎকাৰ হ'ব, কোনে কি পদ লাভ কৰিব। কৰমানুসৰি পড়ে নহয় জানো। কোনোৱেতো সেৱাকেশ্বৰ নিজেই চলায়। ক'ৰবাততো সেৱাকেশ্বৰ চলোৱাজনতকৈও পঢ়োঁতাজন তীক্ষ্ণ হৈ যায়। সকলো পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত। এনেকুৱা নহয় যে মায়াৰ ধুমুহা আছে। নহয়। নিজৰ চলন ঠিক নহয়। স্বীমতত নচলে। লৌকিকতো এনেকুৱা হয়। শিক্ষক বা মাক-দেউতাকৰ মতত নচলে। তোমালোকতো এনেকুৱা পিতাৰ সন্তান হৈছা যাৰ কোনো পিতা নাই। তাততো বাহিৰলৈ বহুত যাবলগীয়া হয়। কোনো সন্তান সংগদোষত আৱশ্য হৈ যায় ফলত অনুতৰ্ণ হৈ যায়। এনেকৈ কয় ক'বা যে মায়াৰ ধুমুহা আছে। এয়া নিজৰ মূখালি। নিৰ্দেশনা মতে নচলে। এনেকুৱা চলনৰ বাবে অনুতৰ্ণ হৈ যায়। বহুতৰ লালসা থাকে, কাৰোবাৰ ক্ৰোধ, কাৰোবাৰ চুৰি কৰাৰ অভয়াস, অৱশেষত গমতো পোৱা যায়। অমুক অমুক এনেকুৱা চলনৰ বাবে গুচি গ'ল। বুজা যায় যে শূন্দ্ৰ কুলৰ হৈ গ'ল। তেওঁলোকক বৰাহমণ বুলি কোৱা নহয়। পুনৰ গৈ শূন্দ্ৰ হৈ গ'ল। পঢ়া এৰি দিলে। অলপো যদি জ্ঞান শূনে তেন্তে প্ৰজাত আহি যাব। বহুত ডাঙৰ বৃক্ষ। ক'ৰ ক'ৰপৰা ওলাই আহিব। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ কোনোবা যদি অন্য ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰিত হৈ গৈছে তেওঁলোক ওলাই আহিব। বহুত আহিলে তেতিয়া সকলো আচম্ভিত হৈ যাব। আন ধৰ্মাৱলম্বীসকলেও মুক্তিৰ উত্তৰাধিকাৰতো ল'ব পাৰে। ইয়াত যিকোনো লোক আহিব পাৰে। নিজৰ ৰাজবংশত উচ্চ পদ লাভ কৰিবৰ বাবে তেওঁলোকো আহি লক্ষ্য লৈ যাব। বাবাই তোমালোকক সাক্ষাৎকাৰ কৰাইছিল যে তেওঁলোকো আহি লক্ষ্য লৈ যায়। এনেকুৱা নহয় যে ইয়াত থাকিহে লক্ষ্যত থাকিব পাৰে। যিকোনো ধৰ্মৰ লোকে লক্ষ্য ল'ব পাৰে। লক্ষ্য পোৱা যায় - পিতাক স্মৰণ কৰা। শান্তিধামক স্মৰণ কৰা তেতিয়া নিজৰ ধৰ্মত উচ্চ পদ পাই যাব। তেওঁলোকে জীৱনমুক্তিতো নাপায় আৰু তালৈ নাযাবও। অন্তৰে নিবিচাৰিব। সঁচাকৈ তেওঁলোকৰ অন্তৰে বিচাৰিব যিসকল ইয়াৰ হয়। অন্তিমত আত্মসকলে নিজৰ পিতাকতো জানি যাওঁক। বহুত সেৱাকেশ্বৰত এনেকুৱাও আছে যাৰ পঢ়াত মনোযোগ নাই। গতিকে বুজা যায় যে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিব। নিশ্চয় থাকিলে এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে সময় নাই। কিন্তু ভাগ্যত নাথাকিলে তেতিয়া কয় যে সময় নাই, এইটো কাম আছে। ভাগ্যত থাকিলে দিনে-ৰাতিয়ে পুৰুষাৰ্থ কৰাত লাগি যাব। চলোঁতে চলোঁতে সংগও বেয়া হৈ যায়। তাক প্ৰহাৰী বুলিও ক'ব পাৰি। বৃহস্পতিৰ দশা সলনি হৈ মংগলৰ দশা হৈ যায়। হয়তো আগলৈ গৈ নাইকিয়া হ'ব। কাৰোবাৰ বাবে পিতাই কয় যে ৰাহুৰ দশা বহি আছে। ভগৱানৰো নামানে। এনেকৈ ভাবে যে এই বৰহমাই কয়। সন্তানসকলে এইটো নাজানে যে কোন আছে যিয়ে নিৰ্দেশনা দিয়ে। দেহ-অভিমান থকাৰ বাবে সাক্ষাৎ কয় বুলি ভাবি লয়। দেহী-অভিমानी হ'লে বুজিব যে শিৱবাবাই যিয়েই কয় সেয়া আমি কৰিব লাগে। দায়িত্ব শিৱবাবাৰ ওপৰত। শিৱবাবাৰ মতততো চলিব লাগে। দেহ-অভিমানত আহিলে শিৱবাবাক পাহৰি যায় তেতিয়া শিৱবাবা দায়বদ্ধ হৈ থাকিব নোৱাৰে। তেওঁৰ আদেশতো শিৱত ধাৰণ কৰিব লাগে। কিন্তু বুজি নাপায় যে কোনে বুজায়। তাকো আৱতো কোনেও নিৰ্দেশনা নিদিয়ে, কেৱল পিতাই কয় যে মই তোমালোকক স্বীমত প্ৰদান কৰোঁ। এটাতো মোক স্মৰণ কৰা আৰু যি জ্ঞান মই শুনোঁ তাক ধাৰণ কৰা আৰু কৰোৱা। বচ্-কেৱল এইটোৱেই ধান্দা (বেপাৰ) কৰা। বাৰু বাবা যি হুকুম। ৰজাসকলৰ আগত যিসকল থাকে তেওঁলোকে এনেকৈ কয় – “যি হুকুম”। সেই ৰজাসকলে হুকুম দিছিল। এয়া শিৱবাবাৰ হুকুম। বাৰে বাৰে ক'ব লাগে – “যি হুকুম শিৱবাবা”। তেতিয়া তোমালোক আনন্দিতও হৈ থাকিব। বুজিব শিৱবাবাই হুকুম দিছে। শিৱবাবাৰ স্মৃতি থাকিব তেতিয়া বুদ্ধিৰ তলা খুলি যাব। শিৱবাবাই কয় এইটো অভয়াস হৈ যাব লাগে তেতিয়া নাও (বৈতৰণী) পাৰ হৈ যাব। কিন্তু এইটোৱেই কঠিন। বাৰে বাৰে পাহৰি যায়। এনেকৈ কয় ক'ব লাগে যে মায়াই পাহৰাই দিয়ে। আমি পাহৰি যাওঁ সেইকাৰণে ওলোটাকাম হৈ থাকে।

বহুত কুমাৰী আছে, জ্ঞানতো বহুত ভাল দিয়ে কিন্তু যোগ নাই, যাৰ দ্বাৰা বিৰ্কম বিনাশ হয়। এনেকুৱা বহুত ভাল ভাল কন্যা আছে, যোগ একেবাৰে নাই। চলনৰ পৰা বুজিব পাৰি – যোগত নাথাকে সেয়েহে পাপ থাকি যায় যি ভূগীৱলগীয়া হয়। ইয়াত ধুমুহাৰতো কথাই নাই। ধৰিলোৱা এইটো মোৰ ভুল, মই স্বীমতত নচলোঁ। ইয়ালৈ তোমালোক আহিছা ৰাজযোগ শিকিবলৈ। প্ৰজাযোগ শিকোৱা নহয়। মাতা-পিতাতো আছেই। তেওঁলোকক অনুসৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকো সিংহাসনৰ ভাগিদাৰ হ'বা। এওঁলোকৰতো নিশ্চিত নহয় জানো। এওঁলোক স্বী লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয় গতিকে মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰা। অন্য ধৰ্মাৱলম্বীসকলে মাতা-পিতাক অনুসৰণ নকৰে। তেওঁলোকেতো পিতাকেই মানে। ইয়াততো দুয়োগৰাকীয়ে আছে। ঈশ্বৰতো হ'ল ৰচয়িতা। মাতাৰ আকৌ গুপ্ত ৰহস্য আছে। মাতা-পিতাই পঢ়াই থাকে। বুজায় এনেকৈ নকৰিবা, এনেকৈ কৰা। শিক্ষকে কোনো শাস্তি দিলে স্কুলতেই দিব নহয় জানো। এনেকৈ সন্তানে জানো ক'ব যে মোৰ সন্মান হানি কৰিলে। পিতাকে 5-6 সন্তানৰ আগত থাপৰ মাৰিব। তেতিয়া সন্তানে এনেকৈ ক'ব জানো যে 5-6জনৰ সন্মুখত কয় মাৰিলে। নহয়। ইয়াততো

সন্তানসকলক শিক্ষা দিয়া হয় তথাপিও যদি চলিব নোৱাৰা তেন্তে ভাল কথা গৃহস্থ বয়ৰহাৰত থাকি আকৌ পুৰুষাৰ্থ কৰা। যদি ইয়াত বহি অহিত কৰা তেতিয়া যি অলপ আছিল সেয়াও শেষ হৈ যাব। নপঢ়া যদি এৰি দিয়া। বচ্ মই চলিব নোৱাৰোঁ। গ্লানি (বদনাম) কিয় কৰিব লাগে। অনেক সন্তান আছে। কোনোবাই পঢ়িব কোনোবাই এৰি দিব। প্ৰত্যেকেই নিজৰ পঢ়াত মগন হৈ থাকিব লাগে।

পিতাই কয় এজনে আনজনৰ পৰা সেৱা নল'বা। কোনো অহংকাৰ কৰিব নালাগে। আনৰ পৰা সেৱা লোৱা এয়াও দেহ অহংকাৰ। বাবাই বুজাবতো লাগিব নহয় জানো। নহ'লে যেতিয়া বিচাৰ সভা বহিব তেতিয়া ক'ব – মই জানো নীতি-নিয়মৰ কথা জানিছিলোঁ সেইকাৰণে পিতাই বুজাই দিয়ে আকৌ সাক্ষাৎকাৰ কৰাই শাস্তি দিব। প্ৰমাণ নোহোৱাকৈ শাস্তি পাব নোৱাৰে। বাৰু বুজায়তো বহুতেই কল্পৰ পূৰ্বৰ দৰে। প্ৰত্যেকৰে ভাগ্য চোৱা হয়। কোনোবাই সেৱা কৰি নিজৰ জীৱন হীৰা তুল্য কৰি তোলে, কিছুমান আছে যিয়ে ভাগ্যৰেখা খন্ডিত কৰি দিয়ে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰুৰ দ্বাৰা যি শিক্ষা পোৱা যায় সেইমতে চলিব লাগে। মায়াক দোষ নিদি নিজৰ দুৰ্বলতাসমূহ পৰীক্ষা কৰি তাক আঁতৰাব লাগে।

(2) অহংকাৰ এৰি নিজৰ পঢ়াত মগন হৈ থাকিব লাগে। কেতিয়াও আনৰ পৰা সেৱা ল'ব নালাগে। সংগ দোষৰ পৰা বহুত সাৱধান হ'ব লাগে।

বৰদান:

নিশ্চয়ৰ আধাৰত সদায় একৰস অচল স্থিতিত স্থিত হৈ থাকোঁতা নিচিন্ত হোৱা

নিশ্চয় বুদ্ধিৰ চিনেই হ'ল সদায় নিচিন্ত। তেওঁ কোনো কথাত অস্থিৰ হ'ব নোৱাৰে, সদায় অচল হৈ থাকিব সেইকাৰণে যিয়েই নহওঁক চিন্তা নকৰিবা, 'কি' 'কিয়'ত কেতিয়াও নাযাবা, ত্ৰিৰকালদৰ্শী হৈ নিচিন্ত হৈ থাকা কিয়নো প্ৰত্যেক খোজতে কল্যাণ আছে। যেতিয়া কল্যাণকাৰী পিতাৰ হাতত ধৰিছা তেন্তে অকল্যাণকো কল্যাণলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিব সেইকাৰণে সদায় নিচিন্ত হৈ থাকা।

স্লেগান:

যি সদায় স্নেহী তেওঁ প্ৰতিটো কাৰ্যত স্বতঃ সহযোগী হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!